

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/47/2016
Identifikačné číslo spisu:	1215207531
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1215207531.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v sporovej veci žalobcu: RAVAK SLOVAKIA spol. s r.o., so sídlom Einsteinova 11, 851 01 Bratislava, IČO: 35 707 356, zastúpeného: MAPLE & FISH s.r.o., Dunajská 15/A, 811 08 Bratislava, IČO: 36 718 432, proti žalovaným: 1/ V. K. Konzulex s.r.o. v likvidácii, so sídlom Košická 56/5590, 821 08 Bratislava, IČO: 35 721 961, zastúpenému Mgr. Petrom Hargašom, advokátom, so sídlom Košická 56, 821 08 Bratislava, IČO: 42 258 413, 2/ D.. P. V. A., C., so sídlom A. XX, XXX XX B., zastúpenému: AK Balara, s.r.o., so sídlom Košická 5590/56, 821 08 Bratislava, IČO: 36 858 528, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného v 2/ rade: Wustenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, 825 22 Bratislava, IČO: 31 383 408, o určovací žalobu a náhradu škody, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. apríla 2016, č. k. 4Cob/311/2015-136, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovaný 1/ m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 31.08.2015, č. k. 42Cb/135/2015-107 zastavil konanie proti žalovanému v 1. rade, uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 145,84 Eur a rozhodol o vrátení kráteného súdneho poplatku za podaný návrh žalobcovi. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na čl. 6. bodu 6.2 prvá veta zmluvy o spolupráci, ktorý obsahoval rozhodcovskú doložku a na ust. § 104 ods. 1 a § 106 ods. 1,2 O. s. p. Mal za to, že v danom prípade je daná právomoc Stáleho rozhodcovského súdu pri IURO, s.r.o., so sídlom Miletičova 7, Bratislava. Skonštatoval, že aj s poukazom na § 54b ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z., na ktorý žalobca odkazuje, a s tým spojenú právomoc všeobecného súdu rozhodovať o podanej žalobe, predmetné ustanovenie nijakým spôsobom nevylučuje možnosť strany sporu namietat' právomoc súdu z dôvodu

platne uzatvorenej rozhodcovskej doložky. Žalovaný v 1. rade uplatnil v zmysle § 106 ods. 1 O. s. p. pri svojom prvom procesnom úkone námietku týkajúcu sa nedostatku právomoci súdu vec prejednať a rozhodnúť. Nakoľko ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý je neodstrániteľný, a teda má za následok zastavenie konania, súd prvej inštancie z týchto dôvodov predmetné konanie proti žalovanému v 1. rade zastavil.

2. Na odvolanie žalobcu proti tomuto uzneseniu Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní, vo výške 72,92 Eur.

3. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že nástupcom Stáleho rozhodcovského súdu pri IURO, s.r.o. sa stal rozhodcovský súd pri IURO, z.z.p.o., zriadený záujmovým združením právnických osôb IURO, z.z.p.o., ktorého členom je aj spoločnosť IURO, s.r.o.. V zmysle prvej vety § 54b ods. 3 zák. č. 244/2002 Z. z. platí, že rozhodcovská doložka upravená v zmluve o spolupráci zo dňa 01.08.2008, v čl. 6 bod 6.2 odkazuje na nový stály rozhodcovský súd zriadený pri IURO, z.z.p.o., nakoľko zriaďovateľ pôvodného rozhodcovského súdu IURO, s.r.o. sa stal členom nového zriaďovateľa IURO, z.z.p.o. V druhej vete § 54b ods. 3 zák. č. 244/2002 Z. z. je uvedená výnimka, ktorá vylučuje možnosť, že rozhodcovská zmluva odkazuje na nový stály rozhodcovský súd. Touto výnimkou je skutočnosť, že pred podaním žaloby na nový stály rozhodcovský súd bol podaný návrh na začatie konania na všeobecnom súde. To znamená, že účastníkom zmluvy je daná možnosť pred iniciovaním sporov, na ktoré sa pôvodne vzťahovala rozhodcovská doložka, vybrať si, či návrh na začatie konania podajú na všeobecnom súde alebo na novom stálom rozhodcovskom súde. Ak už však raz bude podaná žaloba na novom stálom rozhodcovskom súde, možnosť podať návrh na začatie konania na všeobecnom súde je vylúčená a platí prvá veta ust. § 54b ods. 3 zák. č. 244/2002, teda že rozhodcovská doložka odkazuje na nový stály rozhodcovský súd, ktorý jediný má právomoc rozhodovať spory kryté rozhodcovskou doložkou.

4. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že pred podaním žaloby na všeobecnom súde nebola podaná žaloba na nový stály rozhodcovský súd, resp. že bola podaná len jedna žaloba, a to zo strany žalovaného v 1. rade, ktorá sa týka iných právnych otázok ako tých, ktoré sa riešia v tomto súdnom konaní. Výslovil, že skutočnosť, že pred podaním určovacej žaloby na všeobecnom súde bola zo strany žalovaného v 1. rade podaná žaloba o plnenie, ktorá sa týka toho istého právneho vzťahu založeného zmluvou o spolupráci a dodatku č. 1, je rozhodujúca pre určenie právomoci nového stáleho rozhodcovského súdu rozhodovať spory vzniknuté z predmetnej zmluvy. V danom prípade pre splnenie podmienky, aby v danej veci bola určená právomoc rozhodcovského súdu, nie je rozhodujúce, či pred podaním žaloby na všeobecný súd, bola na nový stály rozhodcovský súd podaná rovnaká žaloba o určenie, ale rozhodujúca je skutočnosť, že bola podaná žaloba týkajúca sa toho istého právneho vzťahu - zmluvy o spolupráci. Ďalej uviedol, že ust. § 54b ods. 3 druhá veta O. s. p. teda dáva účastníkom rozhodcovskej zmluvy na výber možnosť podať žalobu na všeobecný súd alebo na nový stály rozhodcovský súd, ale len do času, kým jedna zo strán nepodá návrh na začatie konania na novom stálom rozhodcovskom súde, pričom nie je smerodajné, o aký konkrétny nárok z právneho vzťahu, na ktorý sa rozhodcovská zmluva vzťahuje, ide. To znamená, že ak pred podaním návrhu na začatie konania na všeobecnom súde, ako je to v prípade určovacej žaloby podanej dňa 23.03.2015, bolo iniciované konanie na novom stálom rozhodcovskom súde (v tomto prípade podaním žaloby o plnenie podanej skôr, dňa 06.03.2015), platí, že rozhodcovská zmluva odkazuje na nový stály rozhodcovský súd, a teda všetky spory týkajúce sa zmluvy musia byť prejednané v rozhodcovskom konaní pred týmto rozhodcovským súdom.

5. Podľa názoru odvolacieho súdu, nie je bez významu skutočnosť, že žalovaný v 1. rade sa žalobou o zaplatenie podanou na rozhodcovskom súde domáha zaplatenia odmeny vyplývajúcej zo zmluvy o spolupráci, určenia neplatnosti ktorej sa domáha žalobca v tomto konaní, a teda rozhodcovský súd sa bude prejudiciálne zaoberať otázkou platnosti predmetnej zmluvy. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR, sp. zn. 5Cdo/115/2012, z 1. augusta 2012, podľa ktorého „právoplatný rozsudok na plnenie z hľadiska identity predmetu konania tvorí prekážku rozhodnutej veci pre konanie o žalobe na

určenie, či tu právo je alebo nie je, nakoľko vychádza z toho istého skutkového základu.“ Nie je pritom rozhodujúce, či majú účastníci konania v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie (napr. v jednom konaní vystupuje ako žalobca a v neskoršom ako žalovaný).

6. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol uznesenie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil s poukazom na ust. § 237 ods. 1 písm. f), § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) O. s. p. Žalobca namieta, že oba súdy sa dopustili vážnych pochybení, následkom čoho mu bola postupom súdov odňatá možnosť konať pred súdom, odopretý prístup k spravodlivosti a porušené právo na súdnu ochranu. Podľa dovolateľa nebola splnená druhá negatívna podmienka, čím nedošlo k naplneniu hypotézy predpokladanej v § 54b ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z., a teda nedošlo k založeniu právomoci Stáleho rozhodcovského súdu pri IURO, z.z.p.o. Je nepochybné, že ak dôjde k podaniu žaloby na všeobecný súd (ako tomu bolo v tomto prípade), nemôže druhá strana s úspechom namietat' právomoc všeobecného súdu. Zákon č. 244/2002 Z. z. predstavuje lex specialis k O. s. p., a teda ustanovenia tohto zákona č. 244/2002 Z. z. majú prednosť pred úpravou v O. s. p. Je zrejmé, že právna úprava v ustanovení § 54b zákona č. 244/2002 Z. z. predstavuje výnimku z úpravy v ustanovení § 106 O. s. p., a teda okresný súd pochybil, keď na podklade vznesenej námietky žalovaným v 1. rade rozhodol o tom, že nie je daná jeho právomoc vo veci konať a rozhodnúť, hoci podľa dovolateľa nie je naplnená hypotéza predpokladaná v § 106 ods. 1 O. s. p., a to že vec sa má podľa zmluvy prejednať v rozhodcovskom konaní. S poukazom na ustanovenie § 54b ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z. a skutočnosť, že žalobca postupom stanoveným v tomto ustanovení podal návrh na začatie konania na všeobecnom súde, je zrejmé, že vec nemôže byť podľa práva Slovenskej republiky prejednaná stálym rozhodcovským súdom dojednaným v Zmluve o spolupráci, ale vo veci má konať a rozhodnúť všeobecný súd. Ďalej uviedol, že na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že žalovaný v 1. rade podal na Stály rozhodcovský súd pri IURO, z.z.p.o. žalobu o zaplatenie 727.9154,39 Eur s príslušenstvom, keďže predmet tohto konania je rozdielny od predmetu rozhodcovského konania. Žalobca trvá na tom, že otázka platnosti zmluvy o spolupráci a dodatku č. 1 je zásadná otázka a preukázal naliehavý právny záujem na podanej žalobe. Uvedený postup súdov považuje dovolateľ za postup a rozhodnutia súdov, ktorými mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď súdy bez právneho dôvodu a v rozpore s platnou právnou úpravou zastavili konanie proti žalovanému v 1. rade, pričom svoje závery ani dostatočne (resp. vôbec) neodôvodnili, následkom čoho je rozhodnutie súdov arbitrárne, zmätočné a nepreskúmateľné.

7. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom bližšie neuviedol akým spôsobom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Napadnuté rozhodnutia súdov považuje za vecne správne a riadne odôvodnené. Ďalej uviedol, že je nepochybné, že dňom podania žaloby na rozhodcovský súd sa naplnili podmienky § 54b ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z., ktoré dávajú novému stálemu rozhodcovskému súdu právomoc konať, čiže zmluvné strany sú naďalej viazané rozhodcovskou doložkou prejednať spor pred rozhodcovským súdom a teda je možné v akomkoľvek ďalšom súdnom spore začať na všeobecnom súde (po podaní žaloby na rozhodcovský súd) namietat' právomoc všeobecného súdu podľa § 106 zákona č. 99/1963 Zb. Poukázal na to, že žalobcovi nebolo upreté právo konať pred súdom, pretože jeho vec bola riadne prejednaná pred rozhodcovským súdom a k dnešnému dňu je vec právoplatne skončená a nárok žalovaného v 1. rade je predmetom exekučného konania. Žalobca mohol namietat' neplatnosť rozhodcovskej doložky v rozhodcovskom konaní a podať žalobu na všeobecný súd podľa § 21 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z., čo však nEurobil. Súčasne žalovaný v 1. rade žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré vyšlil.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.).

9. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd

postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236, § 239 O. s. p. a § 237 ods. 1 O. s. p.

10. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (ust. § 236 ods. 1 O. s. p.).

11. Dovolateľ napadol dovoláním uznesenie. Uznesenia súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ust. § 239 O. s. p. Napadnuté uznesenie nie je uvedené v týchto ustanoveniach, preto prípustnosť podaného dovolania z § 239 O. s. p. nevyplyva.

12. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

13. Vady uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. dovolateľ nenamietal a ich existenciu po preskúmaní obsahu spisu nezistil ani dovolací súd.

14. S prihliadnutím na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nedostatky sa dovolací súd osobitne zameril na skúmanie, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

15. Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

16. Pri posudzovaní dovolania žalobcu podľa obsahu je zrejmé, že podstatnou je v ňom námietka, že odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie nesprávne posúdil zistený skutkový stav a pri aplikácii ustanovenia § 54b ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z. a § 106 ods. 1 O. s. p., dospel k nesprávnemu záveru o splnení podmienok pre zastavenie konania.

17. Dovolací súd poukazuje na to, že pre prejednanie veci všeobecným súdom je v zmysle § 54b ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z. potrebné, aby boli splnené podmienky a to: 1/ rozhodcovská zmluva odkazuje na nový stály rozhodcovský súd zriadený podľa tohto zákona iným zriaďovateľom. Táto podmienka bola splnená, ako správne skonštatoval odvolací súd, keď nástupcom Stáleho rozhodcovského súdu pri IURO, s.r.o. sa stal rozhodcovský súd pri IURO, z.z.p.o. zriadený záujmovým združením právnických osôb IURO, z.z.p.o., ktorého členom je aj spoločnosť IURO, s.r.o. a z tohto dôvodu rozhodcovská doložka upravená v zmluve o spolupráci zo dňa 01.08.2008, v čl. 6 bod 6.2, odkazuje na nový stály rozhodcovský súd zriadený pri IURO, z.z.p.o., nakoľko zriaďovateľ pôvodného rozhodcovského súdu IURO, s.r.o. sa stal členom nového zriaďovateľa IURO, z.z.p.o. 2/ druhou podmienkou je negatívne vymedzenie, že to neplatí, ak sa zmluvné strany rozhodcovskej zmluvy dohodnú po 31. decembri 2014 inak („to neplatí“ v danom prípade je potrebné vyložiť tak, že rozhodcovská zmluva neodkazuje na nový stály rozhodcovský súd zriadený podľa tohto zákona iným zriaďovateľom ak sa zmluvné strany rozhodcovskej zmluvy dohodnú po 31. decembri 2014 inak) alebo ak niektorá zo strán pred podaním žaloby na nový stály rozhodcovský súd podľa predchádzajúcej vety podá návrh na začatie konania na všeobecnom súde. Vo výklade tejto druhej časti druhej podmienky sa sudy zhodli v tom, že ustanovenie

§ 54b ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z. nevyklučuje možnosť účastníka konania namietať právomoc súdu z dôvodu platne uzatvorenej rozhodcovskej doložky v zmysle § 106 ods. 1 O. s. p. a odvolací súd špecifikoval, že sa použije v prípade, ak pred začatím konania na všeobecnom súde nebola podaná na nový stály rozhodcovský súd žiadna žaloba týkajúca sa právneho vzťahu, z ktorého vzniknuté spory majú byť riešené v rozhodcovskom konaní v zmysle rozhodcovskej zmluvy/doložky. V danom prípade odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení konania, čím nevyhovел návrhu dovolateľa na prejednanie veci na všeobecnom súde z dôvodu nesplnenia druhej podmienky, keď dospel k záveru, že pred podaním žaloby na všeobecný súd bol podaný návrh na nový stály rozhodcovský súd o plnenie, ktorý sa týka toho istého právneho vzťahu založeného zmluvou o spolupráci a dodatku č. 1.

18. Zo spisu nevyplýva, že by sa sudy v prejednávanej veci dopustili porušenia procesných oprávnení žalobcu majúcich za následok odňatie mu možnosti konať pred súdom. Z tohto dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že v posudzovanej veci postup súdov nemal za následok znemožnenie realizácie procesných práv žalobcu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

19. Procesnú nesprávnosť postupu odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie vyvodzuje dovolateľ aj z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu ako i súdu prvej inštancie je arbitrárne, zmätočné a nepreskúmateľné. Dovolací súd k tejto námietke uvádza, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníkovi konania (strany sporu), aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (uznesenie Ústavného súdu SR z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

20. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd postačujúco odôvodnil svoje rozhodnutie, ktorým nadviazal na uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré ako vecne správne potvrdil. Podľa dovolacieho súdu nižšie sudy dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie uznesenia (§ 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p.), je v nich vysvetlené, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali, aj ako vec právne posúdili. Odvolací súd náležite odôvodnil, v čom vidí nesplnenie druhej podmienky pre prejednanie veci všeobecným súdom s poukazom aj na súvisiacu judikatúru. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalobcu. Tým ale nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž - ako už bolo spomenuté - nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Sudy nižšieho stupňa vo svojich rozhodnutiach uviedli rozhodujúci skutkový stav, zdôraznili a vysvetlili postup určenia podmienok pre konanie o veci na všeobecnom súde, citovali použité ustanovenia zákonov, vyvodili právny záver o nesplnení podmienky na prejednanie veci všeobecným súdom, z ktorého dôvodu konanie vo veci uplatnenej žalobcom proti žalovanému 1/ zastavili.

21. Obdobne do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

22. Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ust. § 239 O. s. p., nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v

ust. § 237 ods. 1 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.